

סיפור לשבת

מחרבנו לתקוה

לפני שנים רבות, בעוד
הרומאים צרים על ירושלים
בנסיון להחריבה, יצא יוסף,
שגר הרחק מירושלים, לחרש
שדהו. לפתע נעצרה הפרה,
הרימה ראשה ונצתה בקול.
''יהודי! האם לא שמעת את
קריאת פרתך?'', הרעים
לפתע קול. יוסף הסתובב
וראה ערבי שעבר במקום.

''פתח הקשרים והתר מתרשה! זה עתה הודיעה הפרה כי נחתם הגורל ובית המקדש
נחרב. התוכל להמשיך לעבד כשפית מקדשכם עולה בלהבות?''.

יוסף נבהל מאד. האמנם נחרב בית המקדש? האין עוד סכוי להצלה? האם הכל אבוד?
בעודו מהרהר ותוהה מה יעשה, הרימה הפרה שוב את קולה בגעיה רמה. ''יהודי'', קרא
שוב הערבי, ''יכול אתה לשוב לעבודתך. זה עתה נולד מושיעכם!'' ''ומה שמו?'' שאל
יוסף. ''מנחם בן חזקיה שמו, והוא גר בכפר פלוני'', נענה הערבי. יוסף ההמום רצה
להוסיף ולשאל, אך הערבי הפלאי הסתובב ואץ לדרכו. יוסף נותר לבדו, כשגופו רועד
ולבו מרטט מעצמת הבשורות שנתגלו לו - הרעה והטובה כאחד.

תוך מספר ימים התפשטו השמועות הרעות: בית המקדש נחרב, ירושלים נהרסה
ואחרוני המורדים נמלטו. כשנוכח יוסף באמתות חלקם הראשון של דברי הערבי, הבין
שגם החלק השני נכון, והחליט בלבו שלא בכדי זכה לגלוי מפלא שפצה. אין זאת אלא
ששליחות יש בדבר - לעודד את רוח העם ולטפח את המושיע הנולד.

מכר יוסף את מחרשתו ופרתו ונעשה מוכר חתולים לתינוקות. הסתובב בפרים ובכפרים
ומכר מתוצרתו, עד שהגיע לאותו כפר פלוני. נשים רבות התגודדו סביב הרוכל וקנו ממנו

חתולים לבניהן. במרחק מה עמדה אשה אחת בעיניים מבהלות בעלות מבט אמלל. היא הביטה ברוכל ובנשים שסביבו, אך לא קנתה דבר.

''בואי, בואי'', דחקו בה חברותיה, ''קני גם את חתולים למנחם''. ''למנחם?'', שאלה האשה בקול חלול, ''ילד מקלל הוא זה. לא אקנה בשבילו דבר! היודעות אתן מתי נולד מנחם? בדיוק ברגע שנחרב מקדשנו, בשעה שנשרפה עירנו, בזמן שגלה משוש חיינו! האוכל לפנקו? האוכל לשמח בבו שפזה?''. ''זכל תוכלי'', התערב לפתע הרוכל בשיחה. ''מבטיח אני: מנחם זה, שנולד בזמן החרבון, הוא שיביא את הגאלה! קני לו חתולים. טפחי אותו ושמחי בו, ודעי שלא ילד רגיל הוא בגד! ממנו תצמח הישועה!''... השתכנעה האשה, קנתה מספר חתולים והסתלקה.

כעבר זמן שב יוסף לאותו כפר, אך שוב לא ראה את אותה אם בין הקונות. לאחר שבקש, הובאה אליו והנה עיניה אדמות ובנה איננו עמה. ''אסון! אסון קרני'', ספרה האשה בקול בוכים. ''אמרתי מושיעם של ישראל'', שמחי בו וטפחי אותו - אך הקדוש ברוך הוא רצה אחרת... רגע אחד אחרי שיצאת מן הכפר באה רוח סערה חזקה, והיא... היא חטפה מידי את התינוק, העיפה את מנחם הקטן, וימאז הוא איננו... לא! אינני צריכה חתולים! אינני צריכה דבר!'. האשה פרצה בבכי מר.

''מנחם נמצא במקום בטוח'', אמר לה יוסף. ''מנחם זוכה לטפוח מיוחד, שרק הוא זכאי לו. שוהה הוא במקום מסתרים עד בוא העת. עוד גבוא היום, תגיע השעה - ואז יתגלה ממקום מחבואו. אז יצא ויעמד על הר בית ה', יקום ויקרא אל כל העמים בשפה ברורה. עוד יגיע הזמן שידעו הכל כי בחרבן עצמו כבר ננעץ היסוד לגאלה. אז תמחי דמעתך ותצרפי אותה לדמעות הגיל של ישראל. אז תדעי שבגד, שנולד בתוככי העשן והאפר, הוא שימחה דמעה מעל כל פנים ויביא את האשר לעולם כלו''...

ועדן מחכים אנו שיחזר. ואף על פי שיתמהמה, עם כל זה נחכה לו בכל יום שיבוא!